RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.505 van 11 december 2002
in de zaak A.114.656/XIV-7799.

In zake : 1) XXX,
2) XXX,
3) XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. ROBERT,
kantoor houdende te 1030 Brussel,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 20 april 1959, XXX geboren op 12 december 1966, en XXX, geboren op 2 juli 1982, allen van Ecuadoriaanse nationaliteit, op 24 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 9 oktober 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN, die loco Advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste twee verzoekende partijen komen België binnen op 10 juli 2000 en verklaren zich vluchteling op 4 augustus 2000. De derde verzoekende partij komt België binnen op 6 december 2000 en verklaart zich vluchteling op 8 januari 2001.

1.2. Op 18 januari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is, wat XXX betreft, als volgt gemotiveerd:

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: bedrieglijk.

(...)

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Ecuador(i)aanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Guano.

U zou als politieagent in Quito meegewerkt hebben aan de arrestatie van een reeks leden van criminele bendes. Eveneens zou u als verantwoordelijke van uw wijk acties hebben ondernomen om de veiligheid in de wijk te verhogen. U zou er onder andere voor hebben gezorgd dat er een hogere aanwezigheid van de politie in de wijk kwam. Begin mei 1998 zouden enkele criminelen uit wraak uw huis hebben aangevallen. In de schermutselingen zou u met uw dienstwapen twee van hen hebben verwond. Er zouden in de pers artikels zijn verschenen waarin u ervan werd beschuldigd in dronken toestand op enkele willekeurige zwarten te hebben gevuurd. Sympathisanten van de criminelen zouden een rechtzaak tegen u ingespannen hebben maar zouden deze hebben verloren. In december 1998 zou men gepoogd hebben u te ontvoeren, maar u zou er in zijn geslaagd te ontsnappen. Ook uw zoon zou herhaaldelijk zijn lastiggevallen. Na nog een aantal bedreigingen aan uw adres zou u uw overplaatsing naar Riobamba hebben gevraagd. In februari 2000 zou u met uw gezin naar Riobamba zijn verhuisd, waar u nog enkele maanden zou hebben gewerkt. Omdat de bedreigingen niet ophielden zou u hebben besloten het land te verlaten.

U zou op 10 juli 2000 in België zijn gearriveerd in het gezelschap van uw vrouw XXX. U verklaarde zich op 4 augustus 2000 samen met uw vrouw vluchteling. In december 2000 kwamen ook uw kinderen P. C. (01/0878), V. en N. naar België. In maart 2001 arriveerden ook uw kinderen Cr. en J.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verklaart als politieagent bedreigingen te hebben ontvangen van een criminele groepering waarvan u een aantal leden mee zou hebben helpen arresteren. Deze groepering zou u ook een aantal keer hebben aangevallen. Deze problemen kunnen echter geenszins gekwalificeerd worden als vallende onder de criteria van de Conventie van Genève. Het betreft immers een persoonlijk probleem dat u en andere betrokken politieagenten hebben met een criminele bende die zich op u wil wreken omwille van uw acties uitgevoerd in het kader van uw beroep. Uw bewering dat deze bende het puur criminele niveau overstijgt en banden heeft met de politieke groepering Movimiento Popular Democratico (MPD) is daarenboven op niets gebaseerd. U beweert gewoon te weten dat het zo is zonder enige aanwijzing daarvoor te geven. Uit informatie blijkt dat Mama Lucha een bende is die in Quito opereert en er de straathandel controleert zonder dat er echter sprake is van politieke affiniteit. Het draagt overigens niet bij tot de geloofwaardigheid ervan dat u deze bewering pas tijdens uw derde verhoor maakt.

Tevens blijkt uit de opeenvolgende verhoren dat u herhaaldelijk kon rekenen op hulp en steun van de Ecuador(i)aanse autoriteiten, waarvan u overigens zelf deel uitmaakte. Zo zegt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na de gebeurtenissen van mei 1998 politiebescherming kreeg. De politie kwam verder tussenbeide bij de aanslag op uw huis in mei 1998 (verhoorverslag dringend beroep p.5), neutraliseerde later de poging om u te ontvoeren (dringend beroep p.8) en ging in op uw vraag tot overplaatsing naar de stad Riobamba. Van een onwil van de autoriteiten om u te beschermen en op te treden tegen de criminelen is blijkens uw verklaring bijgevolg geen sprake, temeer daar de politie, ook na uw ontslag, nog tracht op te treden tegen de door u genoemde bendes (La Mama Lucha, Los Memos, ...).

Ten tweede is de door u geschetste aanleiding voor de bedreigingen en aanvallen ongeloofwaardig. U zegt dat u problemen had omwille van bovenvermelde twee redenen, namelijk omdat u vele bendeleden heeft helpen arresteren en omdat u zorgde voor een verhoogde paraatheid van de politie in uw wijk. Alvast het eerste deel hiervan is hoogst ongeloofwaardig. U zegt immers op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: 'Tijdens mijn loopbaan kon ik ongeveer dertig bendeleden detecteren. Ik vroeg hen de buurt te verlaten. Wij hadden onvoldoende bewijzen en konden hen dan ook niet arresteren.' Het feit dat u later als reden voor de wraakacties vermeldt dat het was omdat u vele bendeleden had gearresteerd ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart van dichtbij te hebben meegewerkt aan de ontmanteling van de bende van Mama Lucha. Het is in dit verband zeer opmerkelijk dat u niet weet wanneer de bekende 'misdaadkoningin' van Quito zélf werd gearresteerd. U zegt immers dat zij een maand vóór de aanslag op uw huis werd opgepakt (herconvocatie p 4). In werkelijkheid zat ze op dat moment al twee jaar in de cel. Deze vaststelling stelt de door u beweerde aanleiding van de problemen die u in Ecuador zou hebben gehad, in een bedrieglijk daglicht.

Uw asielaanvraag is niet ontvankelijk want bedrieglijk en kennelijk vreemd aan de Conventie van Genève. De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenvermelde appreciatie te wijzigen, omdat ze enerzijds enkel betrekking hebben op uw identiteit (paspoort

en geboorteakte) en anderzijds betrekking hebben op de gebeurtenissen van mei 1998 maar hierover geen additionele informatie bevatten die uw asielaanvraag in verband zou brengen met de Vluchtelingenconventie (brief van 'Asociacion Afro-29 de Junio' dd. 26.06.1998; politiekaart; brief van het 'Corte Superior de Quito' dd. 12.06.1998; krantenartikels dd. 10.05.1998, 12.05.1998 en 15.05.1998; uw verklaring t.a.v. de rechter dd. 12.05.1998, uw klacht dd. 03.05.1998, verklaring van politiekapitein dd. 03.05.1998, medisch attest dd. 03.05.1998, verslag wetsdokter dd. 03.05.1998; klacht van tegenpartij; uitspraak rechter dd. 22.12.1998; oproeping voor rechtszaak dd. 30.11.1998; brief van Fernando Naranjo Factos dd. 27.11.1998; voorblad dossier; aanklacht dd. 29.05.1998; mededeling rechter dd. 01.06.1998; verslag wetsdokter dd. 08.05.1998; document dat uw hoedanigheid van president van het 'Comité Barrial 5 de Abril' bevestigt).

(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is, wat XXX betreft, als volgt gemotiveerd:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

(...)

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Ecuador(i)aanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn (uit) Guano.

U baseert uw asielaanvraag op de problemen die uw man, XXX Gerardo, in Ecuador zou hebben gehad. U arriveerde met uw echtgenoot in België op 10 juli 2000 en verklaarde zich vluchteling op 4 augustus 2000. In december 2000 kwamen ook uw kinderen P. C. (01/10878), V. en N. naar België. In maart 2001 arriveerden ook uw kinderen C. en J.

Er dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw man door de Commissaris-generaal niet ontvankelijk werd verklaard aangezien zijn vluchtmotieven geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève en zijn vluchtrelaas bedrieglijke elementen bevat. Bijgevolg kan ook uw asielaanvraag niet ontvankelijk worden verklaard.

(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is, wat XXX betreft, als volgt gemotiveerd:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Ecuador(i)aanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Riobamba.

In 1998 zouden u en uw familie het slachtoffer geweest zijn van een aanval op uw huis, uitgevoerd door leden van criminele bendes. Uw vader zou als politieagent moeilijkheden hebben gehad met enkelen onder hen die op wraak uit waren omdat hij een aantal leden zou hebben gearresteerd. Ook u zou tengevolge hiervan bedreigingen hebben ontvangen en een aantal keer zijn aangevallen. In 2000 zou u samen met uw familie naar Riobamba zijn verhuisd,

waar uw vader zijn job als agent verder zou hebben gezet. Ook hier zouden die ‘groepen’ uw vader hebben gevonden en bedreigd, hetgeen hem zou hebben doen besluiten het land te verlaten. Uw ouders, XXX en XXX (00/23803+B), arriveerden in België op 10 juli 2000.

Ook na het vertrek van uw ouders zou u nog problemen hebben ondervonden met leden van die bendes en besloot ook u uiteindelijk het land te verlaten. U kwam op 6 december 2000 aan in België in het gezelschap van uw zussen V. en N. U verklaarde zich op 8 januari 2001 vluchteling. In maart 2001 arriveerden ook uw broer C. en uw zus J.

Er dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw vader door de Commissaris-generaal niet ontvankelijk werd verklaard aangezien zijn vluchtmotieven geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève en zijn vluchtrelaas bedrieglijke elementen bevat. U baseert uw asielaanvraag volledig op de feiten en problemen die uw vader heeft aangehaald. Bijgevolg kan ook uw asielaanvraag niet ontvankelijk worden verklaard.

(...).”.

2. Overwegende dat verzoekers een enig middel uiteenzetten dat als volgt luidt:

“Schending van de artikelen 52 en 26 (62) van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.06.1991 en het principe van behoorlijk bestuur.

1) Verzoekers werden 2 keer voor een verhoor in dringend beroep opgeroepen.

De verschillende verslagen tonen zelf aan dat het tweede verhoor langer werd dan het eerste en over alle punten van het dossier veel meer gedetailleerd was.

Na de eerste verhoren in dringend beroep beschikte de Commissaris-generaal al over 6 versies van de feiten (2 voor elke verzoeker).

Het bestaan van zoveel verhoren moest op zich reeds genoeg zijn om een beslissing omtrent de ontvankelijkheid van het dossier te kunnen nemen.

Door de verzoekers een tweede keer in dringend beroep, op een meer gedetailleerde wijze, te verhoren, heeft de Commissaris-generaal het dossier ten gronde onderzocht.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over de houding van twee verhoren in dringend beroep om te besluiten dat "en l'espèce la seconde audition témoignait du souci du Commissaire-général de se prononcer sur la recevabilité de la demande d'asile en pleine connaissance de cause, dans le respect du principe de bonne administration" (RvS, nummer 65.166, 06.03.1997).

In dat geval was het tweede verhoor in dringend beroep echter gemotiveerd door het feit dat verzoeker na zijn eerste verhoor bijkomende documenten had neergelegd.

In huidige zaak was dit geenszins het geval en werden bijgevolg zowel de motiveringsplicht als het principe van behoorlijk bestuur geschonden.

Wanneer er daarvoor geen specifieke grond bestaat, zoals bijvoorbeeld het neerleggen na een eerste verhoor, van nieuwe documenten, is het dubbel verhoor van een kandidaat-vluchteling tijdens de ontvankelijkheidsfase onverenigbaar met het kennelijk karakter van art. 52, par. 1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

2) De Commissaris-generaal besliste dat de asielaanvraag van eerste verzoeker kennelijk vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal motiveert zijn stelling als volgt : ‘U verklaart als politieagent bedreigingen te hebben ontvangen van een criminele groepering waarvan u een aantal leden mee zou hebben helpen arresteren. Deze groepering zou u ook een aantal keer hebben aangevallen. Deze problemen kunnen echter geenszins gekwalificeerd worden als vallende onder de criteria van de Conventie van Genève. Het betreft immers een persoonlijk probleem dat u en andere betrokken politieagenten hebben met een criminele bende die zich op u wil wreken omwille van uw acties uitgevoerd in het kader van uw beroep. Uw bewering dat deze bende het puur criminele niveau overstijgt en banden heeft met de politieke groepering Móvimiento Popular Democratico (MPD) is daarenboven op niets gebaseerd. U beweert gewoon te weten dat het zo is zonder enige aanwijzing daarvoor te geven. Uit informatie blijkt dat Mama Lucha een bende is die in Quito opereert en er de straathandel controleert zonder dat er echter sprake is van politieke affiniteit. Het draagt overigens niet bij tot de geloofwaardigheid ervan dat u deze bewering pas tijdens uw derde verhoor maakt.’.

De raadsman van verzoeker had zich reeds over die vraag na het tweede verhoor in dringend beroep uitgesproken.

‘Man : aanvallen zijn politiek gemotiveerd (extreem linkse groepen, MPD). Dit is zijn analyse, niet echte objectieve analyse. Hij voelt het subjectief aan als een politieke actie. Dit gevoel brengt het onder de Conventie.

15.05.1998 (krantenartikel) : KV wordt gepresenteerd als een racist, (...) KV wordt als reactionair afgeschilderd tegen de progressieve beweging. Hij zegt ook dat de vervolging politiek is: hij is president van het Comité. Hierom aangevallen + geliëerd met FRA. Hij zegt

ook dat zijn politieke activiteit verder gaat dan de veiligheid (aangevallen 'Bienestar', aangevallen als president van de wijk).

Is veiligheid een politiek thema? Uiteraard.

Wordt aangevallen door privé-personen maar het is niet dermate belangrijk: het motief is belangrijk, niet de persoon die de actie onderneemt (= Conven(ven)tie).

De vervolging is omwille van po(i)l(i)tieke overtuiging van KV + subsidiair als lid van sociale groep (politie).'.

De Commissaris-generaal werd dus geconfronteerd met een duidelijke stelling: verzoeker werd vervolgd omdat hij als reactionair bestempeld werd en omdat hij president is van zijn wijkcomité.

Subsidiair werd ook naar voor gebracht dat verzoeker omwille van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep (de politie) vervolgd werd.

Onder andere het krantenartikel van 15.05.1998 dat verzoeker voorlegde, was duidelijk over de perceptie van verzoeker als politiek reactionair. Precies om die reden werd verzoeker vervolgd.

De Commissaris-generaal heeft noch met de verklaringen van de raadsman van verzoeker (verhoorverslag van het tweede verhoor in dringend beroep, p.6 en 7), noch met de verschillende neergelegde documenten rekening gehouden.

Door te oordelen dat de voorgelegde documenten geen additionele informatie bevatten die de asielaanvraag van eerste verzoeker in verband met de Vluchtelingenconventie zou brengen, heeft de Commissaris-generaal een stijlclausule gebruikt.

(Eerste) Tegenpartij had echter de documenten grondig moeten bestuderen, omwille van zijn motiveringsplicht. De summiere opsomming aan het einde van de bevestigende beslissing van alle neergelegde documenten bewijst enkel dat de Commissaris-generaal de stukken in zijn dossier bezit, maar niet dat die stukken grondig bestudeerd werden.

De motivering van het feit dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk vreemd aan de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn, kan niet rechtvaardigen dat de stukken niet met de nodige aandacht bestudeerd werden.

De stukken, onder andere de krantenartikelen, bevatten immers aanduidingen dat de asielaanvraag in het kader van de Conventie van Genève past.

Bovendien beantwoordt de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker zelfs niet de stelling dat hij omwille van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep vervolgd werd.

De Commissaris-generaal stelt verder dat verzoeker herhaaldelijk op hulp en steun van de Ecuadoriaanse autoriteiten kon rekenen : 'Zo zegt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na de gebeurtenissen van mei 1998 politiebescherming kreeg. De politie kwam verder tussenbeide bij de aanslag op uw huis in mei 1998 (verhoorverslag dringend beroep p. 5), neutraliseerde later de poging om u te ontvoeren (dringend beroep p. 8) en ging in op uw vraag tot overplaatsing naar de stad Riobamba. Van een onwil van de autoriteiten om u te beschermen en op te treden tegen de criminelen is blijkens uw verklaring bijgevolg geen sprake, temeer daar de politie, ook na uw ontslag, nog tracht op te treden tegen de door u genoemde bendes (La Mama Lucha, Los Memos, ..).' .

Dit argument wordt door de Commissaris-generaal voorgesteld alsof het zijn stelling dat de aanvraag kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève is, zou kunnen steunen.

Verzoekers zien niet waarom het feit dat de Ecuadoriaanse overheden hen op een zeker moment hebben willen beschermen, met zich mee zou brengen dat hun aanvraag kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève zou zijn.

De mogelijkheid van een bescherming door de overheden is niet voorzien in de criteria die in art. 52 van de wet van 15.12.1980 opgesomd zijn.

Bovendien moeten verzoekers vaststellen dat, zelfs met de bescherming van de Ecuadoriaanse overheden, hun huis meermaals aangevallen werd, dat op eerste en derde verzoeker een poging tot ontvoering gepleegd werd, en dat ze zelfs na de overplaatsing van verzoeker naar Riobamba nog met de dood bedreigd werden.

Er is wel, zoals de Commissaris-generaal het stelt een wil van de Ecuadoriaanse autoriteiten om verzoekers te beschermen, maar die autoriteiten zijn niet in staat om een efficiënte bescherming aan te bieden.

Bij Van Heule (Van Heule, D., Vluchtelingen, een overzicht, Mys en Breesch, Antwerpen, 1998, p.48) : 'In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning: Pourqu'une persécution émane(nt) de personnes privés puisse être prise en compte pour l'application de la Convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit 'sciemment' 'tolérée(s) par les autorités ou que celles-ci soient incapables d'offrir 'une protection efficace' 'RvS, 06.11.1996, 7.11.1996, TVR, 1997, p. 74).'.

Die stelling wordt onder meer door Hathaway gedeeld.

3) De Commissaris-generaal stelt nog dat de aanvraag bedrieglijk zou zijn omwille van zogenaamde tegenstrijdigheden.

'U zegt dat u problemen had omwille van hoger vermelde twee redenen, namelijk omdat u vele(n) bendeleden heeft helpen arresteren en omdat u zorgde voor een verhoogde paraatheid

van de politie in uw wijk. Alvast het eerste deel hiervan is hoogst ongeloofwaardig. U zegt immers op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende : ‘Tijdens mijn loopbaan kon ik ongeveer 30 bendeleden detecteren. Ik vroeg hen de buurt te verlaten. Wij hadden onvoldoende bewijzen en konden hen dan ook niet arresteren. Het feit dat u later als reden voor de wraakactie vermeldt dat het was omdat u vele bendeleden had gearresteerd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.’.

De verklaringen van eerste verzoeker tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken werden foutloos in de bestreden beslissing overgeschreven.

Dit zijn ‘Het feit dat u later als reden voor de wraakactie vermeldt dat het was omdat u vele bendeleden had gearresteerd’ blijkt echter uit de lucht gegrepen te zijn en steunt in ieder geval niet op de stukken van het dossier.

Tijdens zijn eerste verhoor in dringend beroep werd verzoeker uitdrukkelijk over de reden van de aanslag ondervraagd.

Hij antwoordde het volgende (verhoorverslag eerste verhoor in dringend beroep, p. 6):

‘- Omdat KV politieagent was

- Omdat KV voorzitter was van het Comité Barial (wijkcomité)

- KV regelde allerlei zaken voor de buurt als politieagent maar die groepen van extreem links voelden zich daar zo bedreigd.

Namen? Las Mamalucha, Memos, Roqueros...’

Tijdens zijn tweede verhoor in dringend beroep werd verzoeker ook over de reden van de aanval ondervraagd. Zijn antwoord was het volgende:

‘KV was lid van de politie + was lid van Frente Radical Alfarista dat op dat moment in de regering was. KV was president van het Comité van de wijk (5 de Abril).

Dus ... redenen ? KV deed veel actie. We identificeerden enkele groepen in de wijken, ze werkten op extreme manieren, met drughandelaars, met ontvoeringen van hooggeplaatsten + aanvallen tegen personen. We trachtten deze groepen te arresteren, te ontmantelen. Al vóór de aanval waren ze reeds achter KV’.

Later (p. 2) wordt verzoeker als volgt ondervraagd:

"Wie arresteerde/demanteleerde je? Een groep van Mamalucha.

Was KV de chef van de operatie? Nee van de wijk.

Mamalucha werkt toch in heel Quito. Identificeerde de groep Mamalucha in onze wijk. Was in deze operatie betrokken, op het moment van de arrestatie. KV was er aanwezig.

(...) welke andere groepen heb je gearresteerd? Los Memos.

Namen van personen van Los Memos die gearresteerd werden? Victor Ellerson Casares Dina, Carlos Espinosa Maldonado.’

Eerste verzoeker heeft dus nooit letterlijk verklaard dat hij zelf veel bendeleden had kunnen arresteren.

Wel verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij die personen had kunnen opsporen en detecteren.

De door de Commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, steunen bijgevolg niet op de inhoud van het dossier.

4) ‘U verklaart van dichtbij te hebben meegewerkt aan de ontmanteling van de bende van Mamalucha. Het is in dit verband zeer opmerkelijk dat u niet weet wanneer de bekende “misdaadkoningin” van Quito zelf werd gearresteerd. U zegt immers dat zij één maand voor de aanslag op uw huis werd opgepakt (convocatie p. 4). In werkelijkheid zat ze op dat moment al twee jaar in de cel. Deze vaststelling stelt de door u beweerde aanleiding van de problemen die u in Ecuador zou hebben gehad, in een bedrieglijk daglicht.’.

Er wordt door de Commissaris-generaal een verwarring gecreëerd rond de term Mamalucha.

Deze term heeft inderdaad twee betekenissen.

Enerzijds is het de bijnaam van de ‘misdaadkoningin’ van Quito, die in werkelijkheid Luz Endara heet. Anderzijds is Mamalucha de naam van de hele bende rond die persoon.

Tijdens de herconvocatie van verzoeker (verhoorverslag herconvocatie p. 2) verklaarde hij dat (hij) ‘een groep van Mamalucha’ kon helpen demanteleren.

Toen hij tijdens dezelfde herconvocatie enkele minuten later verklaarde dat Mamalucha één maand vóór de aanvang, hetzij in april 1998 gearresteerd werd, had hij het natuurlijk over hetzelfde als enkele minuten ervoor, hetzij over een groep van Mamalucha en niet over Luz Endarra zelf.

De bewering van de Commissaris-generaal, volgens dewelke verzoeker zou hebben verklaard dat mevrouw Luz Endara in april 1998 gearresteerd werd, baseert zich op geen enkel objectief element van het dossier. Het kan bijgevolg niet rechtvaardigen dat de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk wordt bestempeld.

5) De bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van tweede en derde verzoeker steunt zich volledig op de argumenten in de beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker genomen werd.

Tweede en derde verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar het middel dat hierboven ontwikkeld werd.

Verzoekende partijen menen dat het middel gegrond is.”;

2.1. Overwegende dat de Raad van State het volgende overweegt:

2.1.1. Overwegende dat verzoekers zich in een enig middel baseren op de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het principe van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat verzoekers in een eerste onderdeel stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de dossiers betreffende de gegrondheid heeft onderzocht door verzoekers voor een tweede maal in dringend beroep te verhoren;

Overwegende dat de Commissaris-generaal een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat, om een exact beeld te krijgen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat de Commissaris-generaal in casu heeft vastgesteld dat de asielaanvragen van verzoekers geen verband houden met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen en dat hij heeft overwogen dat de aanvragen bedrieglijk zijn; dat het feit dat verzoekers een tweede maal werden verhoord tijdens het dringend beroep niets verandert aan deze vaststellingen en alleen kan wijzen op het zorgvuldig behandelen van de asielaanvragen van verzoekers; dat uit de nalezing van de verschillende verhoorverslagen blijkt dat verzoekers in alle verhoren als belangrijkste motief hebben opgegeven dat eerste verzoeker als politieagent bedreigingen kreeg omdat hij een aantal leden van een criminele organisatie zou hebben gearresteerd; dat de Commissaris-generaal daaruit heeft afgeleid dat deze problemen niet vallen onder de criteria van de Conventie van Genève;

2.1.2. Overwegende dat verzoekers in een tweede onderdeel stellen dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van de Advocaat van verzoekers betreffende het politiek karakter van de bedreigingen noch met de verschillende neergelegde documenten waaruit blijkt dat de asielaanvragen vallen onder de Conventie van Genève; dat verzoekers tevens stellen dat eerste verzoeker vervolgd wordt omdat hij behoort tot een bepaalde sociale groep, namelijk de politie, en dat de Ecuadoriaanse autoriteiten niet in staat zijn gebleken om een efficiënte bescherming te bieden;

Overwegende dat de Commissaris-generaal niet gehouden is op alle door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van hun asielrelaas te antwoorden; dat de Commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van eerste verzoeker geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen en dat zij bedrieglijk is; dat de Commissaris-generaal dit determinerend motief als volgt uiteenzet :

> "U verklaart als politieagent bedreigingen te hebben ontvangen van een criminele groepering waarvan u een aantal leden mee zou hebben helpen arresteren. Deze groepering zou u ook een aantal keer hebben aangevallen. Deze problemen kunnen echter geenszins gekwalificeerd worden als vallende onder de criteria van de Conventie van Genève.
> (...)
> Uw bewering dat deze bende het puur criminele niveau overstijgt en banden heeft met de politieke groepering 'Movimiento Popular Democratio (MPD)' is daarenboven op niets gebaseerd. U beweert gewoon te weten dat het zo is zonder enige aanwijzing daarvoor te hebben.
> (...)
> Tevens blijkt uit de opeenvolgende verhoren dat u herhaaldelijk kon rekenen op hulp en steun van de Ecuador(i)aanse autoriteiten, waarvan u overigens zelf deel uitmaakte.
> (...)
> Van een onwil van de autoriteiten om u te beschermen en op te treden tegen de criminelen is blijkens uw verklaring bijgevolg geen sprake, temeer daar de politie, ook na uw ontslag, nog tracht op te treden tegen de door u genoemde bendes.
> (...).".

Overwegende dat de door verzoekers aangebrachte argumenten niet aantonen dat de Commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door op grond van dit determinerend motief te oordelen dat de asielaanvragen van verzoekers geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève;

2.1.3. Overwegende dat eerste verzoeker in een derde onderdeel betoogt dat de Commissaris-generaal ten onrechte stelt dat de aanvraag bedrieglijk is omwille van zogenaamde tegenstrijdigheden omtrent het feit of eerste verzoeker al dan niet bendeleden zou hebben gearresteerd; dat verzoekers vervolgens stellen dat de Commissaris-generaal verwarring heeft gecreëerd rond de term "Mamalucha";

Overwegende dat de Commissaris-generaal met betrekking tot de arrestatie van bendeleden en Mamalucha het volgende overweegt :

> "Ten tweede is de door u geschetste aanleiding voor de bedreigingen en aanvallen ongeloofwaardig. U zegt dat u problemen had omwille van bovenvermelde twee redenen, namelijk omdat u vele bendeleden heeft helpen arresteren en omdat u zorgde voor een verhoogde paraatheid van de politie in uw wijk. Alvast het eerste deel hiervan is hoogst ongeloofwaardig. U zegt immers op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: 'Tijdens mijn loopbaan kon ik ongeveer dertig bendeleden detecteren. Ik vroeg hen de buurt te verlaten. Wij hadden onvoldoende bewijzen en konden hen dan ook niet arresteren'. Het feit dat u later als reden voor de wraakacties vermeldt dat het was omdat u veel bendeleden had gearresteerd ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.
> U verklaart van dichtbij te hebben meegewerkt aan de ontmanteling van de bende van Mamalucha. Het is in dit verband zeer opmerkelijk dat u niet weet wanneer de bekende 'misdaadkoningin' van Quito zelf werd gearresteerd. U zegt immers dat zij een maand vóór de aanslag op uw huis werd opgepakt (herconvocatie p.4.). In werkelijkheid zat ze op dat moment

al twee jaar in de cel. Deze vaststelling stelt de door u beweerde aanleiding van de problemen die u in Ecuador zou hebben gehad in een bedrieglijk daglicht.";

Overwegende dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat het determinerend motief steunt op het feit dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat hun asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat voor zover verzoekers ook inhoudelijk kritiek hebben op het tweede motief van de bestreden beslissing, met name de ongeloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de arrestatie van bendeleden en de arrestatie van Mamalucha, deze kritiek zich richt tot een overtollig motief, daar het eerste motief de bestreden beslissingen in hun geheel kan dragen;

2.1.4. Overwegende dat verzoekers tenslotte stellen dat de bestreden beslissingen van tweede en derde verzoeker steunen op de motieven van de beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen; dat zij uitdrukkelijk verwijzen naar het middel dat ontwikkeld werd ten aanzien van eerste verzoeker; dat dit middel werd beantwoord;

2.2. Overwegende dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 520,58 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor één derde.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf december tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**